

kommer beſtemte Klagepunkter af den Beſtaffenhed ſom dem, hvorom der her er Tale, maa det dog ſynes, at der for Juſtitsminiſteriet er al Opfordring til at foranſtalte en virkelig og grundig Underſøgelse. Der er en Betragtning, ſom ialtſald for mit eget Vedkommende her gjør ſig gjældende. Man kan jo ikke være blind for, at Landboerne i de forſkjellige Lande paa en noget forſkjellig Maade gjøres til Gjenſtand for en mindre blid Behandling af andre Samfundsklaſſer. I et Land kan det være en Slags Folk, i et andet Land en anden Slags Folk. Man kan forſtaa, at der i forſkjellige Lande endelig reifer ſig en ſaadan Uvillie fra Landboernes Side, at det kan fremkalde Begivenheder, ſom gjøre et høit uhyggeligt Indtryk. Hertillands tror jeg, at Landboerne for nærværende Tid i ſocial Henseende have deres værte Plageaander i den Mængde Sagførere, ſom den nye Sagførerlovs har ſluppet ud over Landet, ſluppet løs paa Landboerne; diſſe ere blevne i høi Grad Slagtoffre for de mange Sagførere. Jeg tror altſaa, at der af Henſyn til Landboernes almindelige Stilling overfor Sagførerne og af Henſyn til de hæderlige og retfrafne Sagførere ogſaa vilde være ſtorre Grund for Miniſteriet til at underſøge denne Sag ſaa grundig ſom muligt. — Om Indſtilling under Nr. 6, Andragende fra Arbeidsmand N. Andersen i Aarhus, ſkal jeg oplyſe, at Andragendet har foreligget her i Thinget tidligere, men at der da ikke er blevet taget Henſyn til det. Andrageren har ment, at dette ſkyldtes en Skrivelse, ſom ifjor blev ſendt fra Politimeſter Scholten i Hillerød til Andragendets Indbringer, en Skrivelse, hvori Politimeſter Scholten nærmere udtaler ſig om Andragendets Indhold. Hr. Scholten var nemlig Dommer i Aarhus det Aar, da Andrageren blev Gjenſtand for den Retsforſøgning, ſom efter hans Mening er i meget høi Grad uretfærdig. Han anter over, at Protokollationen var urigtig, og at hele den Underſøgelse, ſom fandt Sted fra Hr. Scholtens Side, er i høieſte Grad uefterrettelig. Hvis ikke denne Skrivelse fra Hr. Scholten havde foreligget ſom Bilag til Andragendet, betvivler jeg imidlertid, at man iaar havde gjort nogen Indſtilling om dette Andragende. Men man ſkal viſtnok ſøge langt for at finde en Skrivelse fra en Dommer, der ſaa let — jeg tør vel ſige letſindig — fremſætter Beſkyldninger mod Andenmand, ſom ere blottede for enhver Sandhed, og ſom poſitivt ſtride mod de foreliggende officielle Aktſtykker. Saaledes erklærer Hr. Scholten, at Andrageren er en ſtraffet Perſon. Andrageren har ſiden ſkaffet ſig Straffeaatteſt fra Aarhus Byfogedkontor, og denne Straffeaatteſt oplyſer, at Sigteſen for, at han ſkulde være ſtraffet, er fuldkendig ubekjæret. Der kunde nemlig kun være Tale om, at han ſkulde være ſtraffet under Aarhus Jurisdiktion, men Straffeaatteſten ſiger med rene og tydelige Ord, at han ingenſinde har været ſtraffet i Aarhus. Dernæſt ſkildevr Skri-

velſen fra Hr. Scholten Andragerens Huſtru, der ved den paagjældende Leilighed var bleven ſtraffet med nogen Lids Fængſel paa Vand og Brød ſom en Kvinde af en meget umedgjørlig Karakter, trættefjært, høvnligh, ufredommelig oſv. Saa har Andrageren fremsendt Atteſter fra en Række navngivne Mænd i Aarhus, der have kjendt hende og hendes Mand, baade tidligere og i de ſenere Aar, og ſom alle erklære, at hun er en meget ſlittig, medgjørlig og tjenſtvillig Kone, og overhovedet give hende et meget godt Studſmaal. Hr. Scholten har ligeledes i ſin Skrivelse meddelt, at i 1863, da Retsforſøgningen ſtod paa, havde begge de Paagjældende, baade Andrageren og hans Huſtru, tilſtaaet den Forbrydelse, hvorfor de ſigtedes, nemlig falſk Klagemaal, men det er fuldkendig grebet ud af Luften, at Andrageren har tilſtaaet Noget. Han har nemlig aldrig været ſtraffet, og havde han tilſtaaet, var det jo dog rimeligt, at han var bleven ſtraffet ligesom hans Huſtru. Hvad der gjør den paagjældende Retsforſøgning i høi Grad tvivlſom, er, foruden diſſe Bidrag, vi have til Dommerens Karakteriſtik, til lige den Omſtændighed, at han i ſin Skrivelse ſelv meddeler, at det allerede temmelig tidlig blev ham klart, at Andrageren og hans Huſtru vare ſtrafflydige, at det var falſt Klagemaal, de havde gjort ſig ſkyldige i. Naar man nu veed, — og det er jeg viſ paa, at den høitærede Juſtitsminiſter vil give mig Medhold i — at man endog blot ſom Vidne ſkal være i Beſiddelse af en ikke ringe Grad af Landsnærværelſe og være meget fortrolig med Retsformerne for at være iſtand til, naar det er en lang Forklaring, der afgives, at ſikre ſig, at det, ſom dikteres til Protokollen, giver et korrekt Billede af, hvad man virkelig har udfagt, ſaa følger det jo af ſig ſelv, at naar det ikke er ſom Vidne, man møder, men man er tilſtede ſom Forhørsagenſtand, ſom Inkviſit, er man endnu værre ſtillet overfor vildledende Protokollationer, og naar ſaa Dommeren oveniſjæbet, ſom det her efter hans eget Sigende er Tilfældet, temmelig tidlig har ſaaet det beſtemte Indtryk, at det er en ſtrafflydig Perſon, der ſtaar for ham, tror jeg nok, man tør ſige, uden dermed at krænke nogen retſindig Dommer, at der ſkal uhyre Meget til for at undgaa at falde ſom en Forbryder overfor urigtige Protokollationer. Udvalget har ikke taget Parti i Sagen, og det er muligt, at Klagen er aldeles ubekjæret, men det forekommer kun Udvalget, at der er al Grund til at foranſtalte en virkelig og grundig Underſøgelse af Sagen. Jeg ſkal iøvrigt oplyſe, at vi, efterat Betænkningen var underſkreven, ſik at vide, at Andrageren i de ſamme Dage var aſgaaet ved Døden, men da det ikke her dreier ſig om at gjøre Andrageren en Tjeneste, kan dette jo ikke være nogen Grund til at ſkyde Andragendet tilſide.